

E Runoja Saima Harmajalta ja Eeva Kilveltä

Aamu

Aamun kirkkaus on niinkuin laulu.
Itse taivas lepää järvestä.
Liikkumatta, autuaina pilvet
uneksisivat ilman äärillä.

Kaislat välkkyy kastepisaroista,

metsä hymyy läpi kyynelten.
Kaukaa, helisten ja värähdellen
rastaan huilu jumalallinen.

(Saima Harmaja "*Huhtikuu*" 1932)

*

Rannalla

Ihanat vaaleat pilvet
liukuvat taivaalla.
Hiljaa ja lumoavasti
laulaa ulappa.

Aaltojen hyväilyistä
hiekkä on väsynyt.
Tulisit aivan hiljaa
tulisit juuri nyt –

(Saima Harmaja "*Huhtikuu*" 1932)

*

Väkevä kukka

Olen väkevä kukka, itänyt kuumassa maassa.
Imin mullasta voimaa unessa autuaassa,
minun teräni hehkuen kohosi aurinkoon.

Niin tuli pohjatuuli
ja repäisi kukkani irti,
niin tuli myrskytuuli ja tempasi juureni pois.
Ilmojen pyörteissä nousin, vaivuin
vavisten, nääntyen, kauhua täynnä,

mutta en sammua voinut.
Mihin tuuli on varteni viskannut,
olen juurtunut uudelleen,
tuhat kertaa kuoleman jälkeen
olen kukkinut uudelleen!

Minun levätä missään ei anna maa,
sade varttani lyö, vilu vapisuttaa, joka tuulen henkäyksessä
minun kukkani vaikeroi.
Mutta ajasta aikaan muuta en voi
kuin rakastaa, vain rakastaa
maan ihmeellistä multaa,
ja myrskyn ulvontaa.
Niin kesken kuolemankamppailun
näen äkkiä kirkkauteen:
säde auringon lävitseni syöksähtää
tulivirtana uudelleen,
tuhat kertaa uudelleen!
Minä en voi sammua milloinkaan.
Minä, murtunut, huudan pauhinaan:
Ole kiitetty, korkea Jumala,
joka loit tämän taistelun maan.

(Saima Harmaja "*Huhtikuu*" 1932)

*

(nimetön runo)

Minä en ole ihminen. En ole koskaan ollut enkä haluaisi olla.

Olen runo leikkaamattoman nurmen yllä, katkomattomien kuusten latvoissa. Ne ilmaisevat
itsensä minun kauttani.

Joskus olen perhosen muotoinen, joskus käärme. Joskus olen huojunta vain, liike joka ei vie
tilaa, ei jätä jälkeä...

(Eeva Kilpi "*Animalia*" 1987)

*

(nimetön runo)

Oi veljeni puu, oi siskoni heinä,
oi sukuni suuri: eläimet.
Samaa kudetta ollaan, samaa verta ja tuhkaa,
Samaa ahdistusta ja unelmaa.

(Eeva Kilpi "*Animalia*" 1987)

*

(nimetön runo)

Isä on kuollut taas.
Tänään hän on kuollut tästä maisemasta.
Isättöminä seisovat kuuset
risti latvassaan.

Kun epätoivo tulee
ovat kuuset.
Kun toivo menee
ovat kuuset.

Minä pitelen niistä kiinni.

(Eeva Kilpi "*Ennen kuolemaa*" 1982)